

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2883

гр. София, 07.04.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 07.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **7069** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК във връзка с чл.

1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искове с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от М. И.- К. и Х. Х. К. /заедно и поотделно/, предявени срещу Столична община, с които се претендира присъждане на обезщетение от незаконосъобразно бездействие да бъде заверена молба-декларация вх. № ОС-17-33/23.12.2015г., както следва:

1. имуществени вреди в размер на сумата от 367 649.24 лева, а при условията на евентуалност в размер на сумата от 322 589.66 лева, за периода 19.07.2016г.-19.07.2021г.
2. мораторна лихва за забавено изпълнение в размер на сумата от 36 825.44 лева / а по иска, предявен в условията на евентуалност в размер на сумата от 32 312.90 лева/, считано от 19.07.2016г. до 19.07.2021г.
3. неимуществени вреди в размер на сумата от 10 000.00 лева за периода 19.07.2016г.-19.07.2021г.
4. мораторна лихва за забавено плащане върху сумата по т.3 в размер на 1 000.00 лева за периода 19.07.2016г.-19.07.2021г.
5. законна лихва върху всички суми, считано от датата на подаване на исковата молба /19.07.2021г./ до окончателното погасяване на вземанията.

Ответникът- Столична община, чрез процесуалните си представители юрк. С. С., юрк. В. С. и юрк. П. Г. в писмен отговор по чл.131 ГПК от 20.08.2021г. и становище от 04.04.2022г. изразява доводи за недопустимост и неоснователност на исковите претенции. Посочва, че исканата административна услуга е била извършена на 22.08.2019г. и заверената молба-декларация е получена от представляващия дружеството на 05.09.2019г. Няма извършено незаконосъобразно бездействие по повод административната му дейност и не съществуват в своята кумулативност

предпоставките да ангажиране на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите и възраженията на страните и прецени събраните и приети по делото доказателствата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С молба вх. № ОС-17-33/23.12.2015г. ищецът [фирма] е поискал от Столична община, район „Т.“ да бъде заверена молба-декларация за извършване на обстоятелствена проверка по реда на чл.587 ГПК за обект: „магазин, офиси и кафе“ с обща площ от 465 кв.м. /офис № 1 с площ от 22.96 кв.м., магазин с площ от 276.40 кв.м., кафене с обща площ от 147.30 кв.м., офис № 2 с площ от 18.36 кв.м./, находящи се в [населено място], подлеза на [улица]и [улица].

По това искане не е последвало произнасяне на ответника в срока по чл.57, ал.2 от АПК, поради което е бил формиран мълчалив отказ за извършване на административна услуга.

С решение № 4501/27.06.2016г. по адм. дело № 1414/2016г. на АССГ, II-ро отд., 29 състав е отменен по жалбата на [фирма], мълчалив отказ на кмета на Столична община, район „Т.“ за извършване на административна услуга и заверка на молба-декларация вх. № ОС-17-33/23.12.2015г. С този съдебен акт преписката е била върната на ответника за произнасяне в 7-мо дневен срок от влизане в сила на решението. Съдебният акт е влязъл в законна сила на 19.07.2016г.

С писмо изх. № РТР16-ТД26-792/11/25.10.2016г. кмета на Столична община, район „Т.“ е отказъл да завери подадената от ищеца молба-декларация за признаване на право на собственост върху гореописания недвижим имот, чрез извършване на обстоятелствена проверка.

С решение № 4502/03.07.2018г. по адм. дело № 11820/2016г. на АССГ, II-ро отд., 36-ти състав е отменен отказ изх. № РТР16-ТД26-792/11/25.10.2016г. кмета на Столична община, район „Т.“ и преписката е върната на ответника за произнасяне по направеното искане за заверяване на молбата-декларация от 23.12.2015г. Това решение е оставено в сила с решение № 6254/24.04.2019г. по адм.дело № 13354/2018г. на ВАС на РБ, III-то отделение.

В изпълнение на цитираното съдебно решение на АССГ, II-ро отд., 36-ти състав на дата- 22.08.2019г. е заверена молба-декларация вх. № ОС-17-33/23.12.2015г. /л.167- гръб, № РТР18-ВК08-959/29/22.08.2019г./, като за това обстоятелство ищецът е уведомен с писмо изх. № РТР18-ВК00-959/30/27.08.2019г. /л.165/. В заверената молба-декларация е удостоверено, че за процесния недвижим имот има съставен акт за общинска собственост № 891/27.02.2002г. , както и че е висящо между страните гр.дело № 9605/2018г. по описа на СГС по иск с правно основание чл.124 ГПК и чл.108 ЗС.

Обективизирано е на 22.08.2019г. произнасяне по направеното от дружеството искане в заявление вх. № ОС-17-33/23.12.2015г. и съгласно диспозитива на решение № 4502/03.07.2018г. по адм. дело № 11820/2016г. по описа на на АССГ, с което преписката е изпратена на кмета на район „Т.“, Столична община за произнасяне по искането. Заверената молба-декларация е получена лично от управителя на дружеството М. И.-К. на 05.09.2019г. /л.212/.

При получаването на заверената молба-декларация дружеството чрез законните си представители установило, че е попълнен само раздел III-ти от отдел „Общинска собственост“. Разделите I, II и IV - относно дължими фактически обстоятелства за описания имот - били оставени непопълнени като липсвало удостоверяване от

Дирекция „ПАМДТ“, липсвало удостоверяване от Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ на СО, липсвало удостоверяване и от Дирекция „Държавна собственост“ при Област С..

[фирма] е подало жалба срещу липсата на попълнени раздели I, II и IV в удостоверението на подадената по чл.587 ГПК молба-декларация вх.№ ОС-17-33/23.12.2015г. с искане съдът да установи, че административната услуга „заверка на молба-декларация по обстоятелствена проверка“ не е извършена. По жалбата е било образувано адм.дело № 10325/2019г. по описа на Административен съд София-град. Постановено е решение № 7937/13.12.2019г. с което е признато за установено спрямо кмета на Столична община, район „Т.“, че молбата-декларация не е заверена изцяло и че попълването на раздел III-ти с отбелязване, че имотът представлява частна общинска собственост и че за него се води гр.дело № 9605/2018г. по описа на СГС, не е освободило административния орган от задължението му да изпрати молбата-декларация на Дирекция „ПАМДТ“ на Столична община, на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ и на Дирекция „Държавна собственост“ при Област С. за попълване на удостоверението в частта му, обозначена като I, II и IV. С Решение № 2132/17.02.2021г. по адм.дело № 2774/2020г. на ВАС на РБ е обезсилено решение № 7937/13.12.2019г. по дело № 10325/2019г. на АССГ, II-ро отд., 53 състав. В мотивите е изложено, че искът по чл.128, ал.2 АПК на [фирма] за установяване, че районният кмет не е извършил административната услуга, поискана със заявление вх.№ ОС-17-33/23.12.2015г. е недопустим, защото ответникът е извършил исканата административна услуга и след като е постановен позитивен съдебен акт, ищецът следва да защити правата си по реда на чл.267 и сл. от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Исковете срещу Столична община /чл. 205, ал. 1 във връзка с § 1, т. 1 ДР АПК ЗОДОВ/ са предявени от лице с активна процесуална легитимация. Твърди се в случая претърпяване на вреди – имуществени и неимуществени, причинени от незаконосъобразно бездействие при и по повод изпълнение на административната дейност. За да бъде преценена процесуалната допустимост на исковите и компетентността на настоящия съд да ги разгледа /чл. 128, ал. 1, т. б във връзка с чл. 203, ал. 1 и чл. 204, ал. 1-2 от АПК и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ/, е необходимо да се установи кой е в действителност незаконосъобразният акт/ бездействие, от който/което в патримониума на ищеца са настъпили твърдените вреди.

В конкретния случай ищецът [фирма], е отправил на 23.12.2015г. заявление за извършване на административна услуга- да бъде заверена молба-декларация за признаване на правото на собственост върху недвижим имот по обстоятелствена проверка. По делото няма спор, че мълчаливият отказ е индивидуален административен акт и на същия е осъществен съдебен контрол за законосъобразност. Този акт е отменен като незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение и формално попада в обхвата на разпоредбата на чл. 204, ал. 1 АПК. Впоследствие е отменен по съдебен ред и изричен отказ, обективиран в писмо №

РТР16-ТД26-792/11/25.10.2016г. на кмета на Столична община, район „Т.“.

Не е отчетено от ищеца, обаче, че при отмяната на мълчаливия и изричен отказ преписката е върната за ново произнасяне от компетентния административен орган-кмета на Столична община, район „Т.“, като са дадени указания по тълкуването и прилагането на закона, с които той трябва да се съобрази. Не е съобразено и, че административното производство пред Столична община, район „Т.“ не е започнало служебно, а по заявление на [фирма]. То се приема за приключило единствено при наличието на влязъл в сила административен акт. Последица от отмяната на мълчаливия и изричен отказ и връщане преписката за ново произнасяне е възстановяване висящността на административното производство. Претенцията за обезщетяването на вреди би била допустима при отмяната на административен акт, с който въпросът се решава по същество.

По делото са налични доказателства, че към датата на подаване на исковата молба – 19.07.2021г. и към настоящия момент- 07.04.2022г. , кмета на Столична община, район „Т.“ се е произнесъл в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение № 4502/03.07.2018г. по адм. дело № 11820/2016г. /по аргумент от чл. 174 във връзка с чл. 173, ал. 2 АПК/, като е заверил молба-декларация № ОС-17-33/23.12.2015г. и е удостоверил, че за процесния недвижим имот има съставен АОС № 891/27.02.2002г. Издаден е позитивен за ищеца административен акт, с който се удовлетворяват неговите интереси и същият поражда за него права, а не задължения. Само за пълнота на изложението, съдът ще посочи, че съдържанието на воляизявлението по раздел III от заверената молба-декларация подлежи на оспорване единствено по административен ред – чл.81, ал.2 от АПК пред кмета на Столична община.

Административното производство пред ответната страна е приключило окончателно с издаването на благоприятен административен акт за ищеца, а не е постановен негативно засягащ правната му сфера акт, за да реализира той субективното си право на оспорване, съответно – и да претендира обезщетение за вреди. Основателността на заявлението на [фирма] е обсъдена от компетентния административен орган, същият в изпълнение на съдебно решение се е произнесъл, като е удовлетворил на 22.08.2019г. искането на ищеца. Към момента на предявяване на иска и понастоящем не съществува незаконосъобразен акт, не е извършено незаконосъобразно бездействие от ответника, с което да се причиняват вреди в правната сфера на ищеца. След като е издаден позитивен за дружеството удостоверителен акт, липсва причинно-следствената връзка между акта и претърпени вреди, тъй като заявлението на [фирма] е било уважено и неговата претенция призната за основателна.

Само ако беше постановен повторен мотивиран отказ на административния орган, за [фирма] би възникнало правото да предяви претенция за обезщетяване за вреди, ако при осъществен съдебен контрол се установи неговата незаконосъобразност. Ако, обаче, повторният мотивиран отказ е издаден законосъобразно и това се установи със силата на присъдено нещо, то ищецът не би имал интерес от предявяването на иск за обезщетяване на вреди от отменения незаконосъобразен предходен отказ на административния орган по заявление вх. № ОС-17-33/23.12.2015г., тъй като дружеството изначално не би имало право на извършване на търсената административна услуга. Обуславя се извод в случая, че искът основан на единствено на незаконосъобразността на отменени мълчалив и изричен отказ по преписка вх. № ОС-17-33/23.12.2015г., с които актове не е приключило административното

производство е недопустим. Не е налице и незаконосъобразно бездействие на ответника да изпълни влязло в сила съдебно решение № 4502/03.07.2018г. по адм. дело № 11820/2016г. на АССГ, II-ро отд., 36 състав, напротив има изрично произнасяне /т. III от молбата-декларация, писмен документ № РТР18-ВК08-959/29/22.08.2019г./, което представлява воляизявление в искания от ищеца смисъл и извършване на претендираната административна услуга.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност”.

Увреждането на юридическите лица, в случая претърпяването на неимуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка /пряка и непосредствена/ с настъпилата вреда. Елемент от фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е също незаконосъобразният акт да е издаден и незаконосъобразното поведение да е проявено при или по повод административна дейност. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В тежест на ищеца е да докаже наличието на причинна връзка между отменения по съдебен ред акт на административния орган /неговото незаконосъобразно действие или бездействие/ и твърдените претърпени вреди /чл. 154 от ГПК/.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. по т.гр.д. № 3/2004г. на ОСГК на ВКС „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган – т.е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми...Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетението“.

В конкретния случай, няма поставен окончателен отказ за издаване на индивидуален административен акт по заявление вх. № ОС-17-33/23.12.2015г., който да е отменен със съдебно решение. Налице е особена хипотеза, при която административният орган дължи произнасяне с изричен акт по заявлението на дружеството и поради влязлото в сила съдебно решение за отмяната на първоначалния изричен отказ № РТР16-ТД26-792/11/25.10.2016г. Такова произнасяне с благоприятстващ акт е налице, като интересите на дружеството са охранени. Ищецът няма интерес от предявяването на исковете, защото административното производство е приключило с положителен акт по заявлението му. За изчерпателност на изложението, съдът посочва, че заверяването на молбата-декларация по своята

правна същност е воляизявление за издаване на документ от значение за признаване и упражняване на права, което представлява административен акт, а респ. отказът за това не е фактическо бездействие, за извършването на което органът е задължен по силата на закона.

В тази посока са и мотивите на Решение № 6739 от 04.06.2021 г. по адм. дело № 11570/2020г., III отд. на ВАС на РБ: „административното производство по съответния въпрос приключва едва тогава, когато административният орган се произнесе със законосъобразен акт и този акт влезе в сила, а конкретният случай не е такъв. Отмяната на един от издадените в хода на производството административни актове не поражда право на обезщетение, тъй като към този момент няма завършен фактически състав за търсене на имуществена отговорност за вреди. Претендираните от лицето права се признават или отричат, със съответните правни последици, с влизане в сила на административния акт, с който органът решава въпроса по същество. Поради това в подобни случаи искът за вреди от незаконна административна дейност може да се предяви след окончателното приключване на административното производство, ако реално има настъпили вреди в резултат на отложеното решаване на въпроса поради постановените при разглеждането на преписката незаконни актове. Макар законът /чл. 204, ал. 1 АПК/ да не е формулирал по този начин условието за допустимост на исковите претенции, правилото следва да се изведе при тълкуване на разпоредбите, които характеризират отделните фази на административния процес. Позовавайки се на неприключилото административно производство по направеното /.../ искане административният съд е пропуснал да направи преценка за допустимост на претенциите, като не е взел предвид, че ако искът за обезщетяване на вреди от незаконна административна дейност, внесен преди приключването на административното производство, бъде допуснат за разглеждане и отхвърлен от съда като неоснователен с мотив, че е преждевременно предявен, ищецът не би могъл повторно да предяви същият иск поради преклудиращото действие на силата на пресъдено нещо. Същевременно, ако искът за обезщетяване на вреди бъде уважен с влязло в сила решение преди административното производство да бъде завършено, възможно е да се окаже, че ищецът няма право на обезщетение, защото правото или законният интерес, които е твърдял, че са нарушени от незаконна административна дейност, обуславяща търсенето на имуществена отговорност за вреди, впоследствие са били отречени“.

Въз основа на изложените по-горе съображения и доколкото настоящата съдебна инстанция следи служебно за допустимостта на иска,

исквата молба следва да бъде върната поради процесуалната ѝ недопустимост /по аргумент от чл. 204, ал. 1-ал. 2 АПК/, а производството по делото – прекратено.

Така мотивиран и на основание чл. 204, ал. 1 от АПК, *Административен съд София - град*, II-ро отделение, 22-и състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ВРЪЩА искова молба вх. № 25484/19.07.2021г. на [фирма], представлявано от М. И.-К. и Х. Х. К., с която са предявени срещу Столична община искове с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.86 ЗЗД.

ПРЕКРАТЯВА висящността на производството по адм.дело № 7069/2021 г. по описа на Административен съд София - град, II-ро отделение, 22-и състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с частна жалба в 7-мо дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от определението да бъде връчен по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия: